

"Щоглик! Щоглик!" Дітки раді.
"Щоглик!" — тільки і слівця.
А він тріпавсь на принаді,
Марно рвався із сильця.

Визволяють — скільки сміху!
"Глянь, дідусю, глянь, чи ба?"
"Бачу, дітки, вашу втіху;
Зате щоглику журба!

Зна, що буде нудить світом;
Не про нього ваш куток...
Щебетав би собі літом
Та згодовував діток.

Не привикне він до клітки,
Бо неволя всім гірка...
Не то пташки, милі дітки,-
Шкода навіть черв'яка.

Кожна твар — наймення боже —
Жити хоче, як і ви...
Хай же більш чуття вороже
Вам не кружить голови.

Тож послухайте старого:
Не держіть узаперті
Цього щоглика малого,
Бо загине в самоті!"

Позирнули дітки вгору,-
Пурхнув щоглик з рукава:
Знов витає по простору,
В небі ясному співа!

"Щоглик! Щоглик" — дітки раді.

"Щоглик!" — тільки і слівця...

З того часу на принаді

Вже не ставили сильця.